

10 МОМЕНТА НА ТОДОР ГЕОРГИЕВ

Докато четете това, работите на Тоцката, както го наричат, са едновременно в две изложби: една сборна типографска в Ректората и една солова в галерия *УниАрт*, където буквите от кирилицата проговарят в различни формати – от огънат уличен знак до отекващ звук. Ръчната работа му е страст от дете, майсторил е всичко от тежки маси до годежни пръстени, а като студент си прави сам и платната, и боите. Със знания по Плакат и Шрифт от НБУ, НХА и една академия в Полша и опит като дизайнер в рекламата и преподавател по всичко изброено, днес прави летиеринг, калиграфия и шрифтов дизайн под шапката на студио *Letter Collective*, поделено с Жаклина Жекова. Точно за 24 май Тодор къса за Вас нещо на български от скициника си, докато в 10 момента разбива на пух и прах мита, че бил мълчалив.

МОМЕНТЪТ, КОГАТО ПРЕВЪРНА ГАРАЖА СИ В РАБОТИЛНИЦА

От малък правех стаята си на баргак, цапах и вдигах шум безобразно. Да режеш дърво и метал, да боядисваш и мажеш на метър от леглото си не е ОК. Дядо имаше работен кът в гаража си, както и съседът до него. Винаги съм изпитвал влечение към това – да взимаш разни боцуци и да ги превръщаш в нещо красиво и функционално.

МОМЕНТЪТ, КОГАТО ДА СИ ФРИЛЕНСЪР Е И РАДОСТ. И МЪКА

Супер е да си си шеф, но това значи нестабилен доход и по-важното – изпълняваш всички други функции, за които в агенция не се притесняваш. Порастват ти още ръце и глави и трябва да контролираш всяка поотделно. Полезно е като опит, но ако си като мен и просто искаш да рисуваш букви и лоза и да ти плащат за това, върви трудно.

МОМЕНТЪТ, КОГАТО С БУКВИТЕ СЕ НАМЕРИХТЕ

Няколко ми идват на ум. Единият е лекция по Шрифт при проф. г-р Кристина Борисова. Начинът, по който тя говореше за буквите ме накара да осъзная, че не са шега работа, а доста дълбока наука. Друг момент е от стаж ми в *Noble Graphics*. Трябваше да правя предложения за материали с шрифт, който нямаше кирилица – това ми беше първата кирилизация. Третият момент е един разговор с Галин Ганчев – приятел и колега, който ми каза, че има магистърска програма в НХА и че се

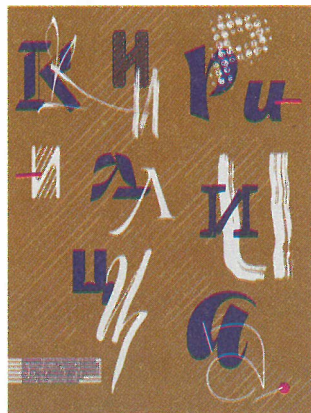
зарибява да кандидатства. Той не се пусна въобще, но мен ме приеха и ето ме тук.

МОМЕНТЪТ, В КОЙТО ТИ СЕ ХАПВА НЕЩО ВКУСНО

В момента е 13:27 – половин час след графика ми за първото ядене за деня. Правя го от няколко месеца – *Intermittent fasting* или някакъв такъв булшит, но май ми пасва на режима. Сега си чувам корема, а няма нищо сготвено. Приятелката ми е в Гърция на рожден ден. Мисля да си направя салата и яйца. Като готвя само за себе си, не ми е така приятно да правя сложни вкусни неща, а гледам на храната като на гориво. Иначе казват, че правя страхотен хумус и мухамара.

В МОМЕНТИ НА ОТЧАЯНИЕ СЕ ОБРЪЩАШ КЪМ...

Май нямам такива, но ще кажа музиката. Обаче често тя също е причинител на подобни

състояния. По едно време *YouTube* ми пускаше едни тежки гепенеси – руски witch house, които едновременно е готин, но и може да ти набие лоши филми.

МОМЕНТЪТ ОТ ЕРАЗЪМА ТИ В КРАКОВ, КОЙТО БЕШЕ ОСОБЕНО ЦЕНЕН

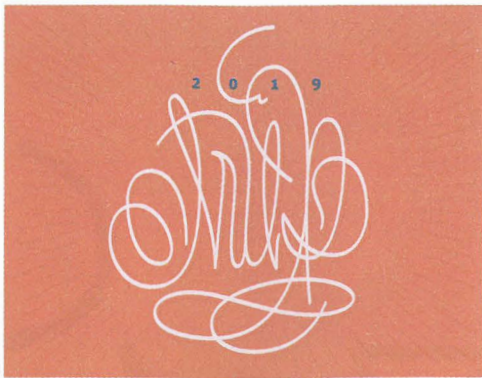
Най-силни бяха гните в ателието по Плакат. Брутални компютри с калибрирани монитори, гигантски маси и условия за какво ли не – снимане, рязане, тестване. Всичко се очаква по стените и се гледа, както трябва. Но най-ценен беше контактът с професора, който ни отделише специално внимание. След всички конферанси, защиты и прочее, той ни изведе с приятелката ми из стария Краков, показва ни разни скрити местенца и пихме вино в дома му до малките часове. Колко често срещаш такъв човек?

МОМЕНТЪТ, КОГАТО СТАНА ЗАЩИТНИК НА БЪЛГАРСКАТА КИРИЛИЦА

Школата на Академията твърдо стои зад това и всеки го проповядва, така че го прехвърлиха и у мен. По-интересното обаче е като осъзнаеш, че действително нашата кирилица е по-красива и функционална, по-приятна за гледане. Тези ѝ качества, смесени с доза патриотизъм, ме подтикват да я разпространявам и развивам. Важно е всички поне да знаят за нея, това е първото ниво. После идва масовата ѝ употреба.

МОМЕНТЪТ, В КОЙТО ЧЕСТО СЪНУВАШ КОШМАРИ НА ТЕМА...

Нямам кофти кошмари, а проетно странни и криви сънища. Като дете често сънувах как разтварям една от онези попълни книжки, но огромна. Винаги се отваряше точно на средата и релефните елементи бяха огньовете. А в центъра – дупка, от която излизат истински

пламъци като око на Саурон. От тези пламъци пък излизат две ръце като на гушер или гракон, с ужасни нокти и лоспи. Разбира се, хващат ме и започват да ме дърпат навътре. Това е. Принципно нямам особен страх от влечуги.

МОМЕНТЪТ, КОГАТО НАВЪН СТАВА ВСЕ ПО-ТОПЛО

Точно сега е идеалното време от годината – нито топло, нито студено. Не понасям жегата, лицето ми – също. През всеки сезон се опитвам да стигам до планината и имам силна нужда да съм в природата. Ако съм заобиколен от дървета, камъни и огън, се чувствам добре. На море не обичам да ходя, но съм от малкото такива странници и няма как да го избегна.

МОМЕНТЪТ, ЗА КОЙТО ОТДАВНА МЕЧТАЕШ

Никога не съм си слагал конкретни цели след време да съм едигде-си, да правя едикакво-си и да печеля толкова. Следвам течението. Сега нетърпеливо чакам само две неща: трипоевте до Исландия и Япония и офиса на *Letter Collective*, от който силно се нуждаем. ◀

Тогор Георгиев е на
 @tozzionzi @Tozzi @TozziGeorgiev
 и с изложби В УниАрт до 28 юни и
 В Рекмората на СУ до 10 юни

